

NAŠE VALENTINOVO Bračni par Senka i Vladimir Ivanišević bori se protiv bolesti

piše Boris Vlašić

- Ista je kao kad sam je upoznao. Njezine se oči nisu promijenile. Tada je imala dugu kosu, ali jednako smo se smijali tada, kao i danas – kaže Vladimir o Senki, svojoj supruzi.

- Iako, bio je polumrak kad smo se upoznali – dodao, čak i bez namjere da napravi vic.

- Možda se promijenila, možda je drukčije ono što se vidi u ogledalu, ali ja to ne vidim. Meni je ista – opisuje kako je vidi nakon operacije, otkako nosi ožiljak preko grudi. Senka Ivanišević se prije nekoliko godina borila protiv raka.

UPORNA LIJEČNICA Otkriven je gotovo slučajno, zahvaljujući upornosti liječnice kojoj je nešto bilo sumnjivo i koja ju je slala na dodatne pretrage. Rak je bolest na koju svi reagiraju drukčije. Svaka bolest utječe na odnose u obitelji, životi se mijenjaju u trenutku. Sve se događa. Svi različito reagiraju, ali svima je teško. Nitko iz borbe s bolešću ne izađe neozlijeđen. Neki izađu oplemenjeni, bolje iskoriste život. Teško je reći da bolje iskoriste ono što im je preostalo, kada nitko ne zna koliko je to i čime mjeriti. Vladimir i Senka u svakom slučaju ne razmišljaju o tome, oni jednostavno žive. Vrijedno u njihovu odnosu jest da su si bliži, da se bolje vide, čuju i razumiju. U jednom je trenutku Vladimir rekao da su zajedno zato što ne moraju biti zajedno, zato što to žele. Tijekom borbe s bolešću kojoj nitko ne vjeruje, a osobito joj nitko ne vjeruje da je otišla, bez obzira na nalaze, Vladimir nije bio samo partner, netko tko pomaže.

Bio je bolji. Jednostavno je i dalje stvarao život sa svojom ženom.

- Lako ju je prepoznati, vidi se da je moja – kaže Vladimir kada

“Senkin rak pomogao mi je da postanem bolji čovjek, jači smo i volimo se još više”

Ne razumijemo kako se ljudima dogodi da si dosade, da ne mogu biti skupa, da si nemaju što reći. Nama nitko ne treba, zbrisemo sami na vikendicu, kažu

je opisuje za nekoga nepoznatog.

Ustvari, ne nalazi prave riječi za fizički opis. Nije fora u dugovječnosti veze, nego u činjenici da ih je njezin rak zbližio, naveo da zajedno sve prolaze.

- Kao djeca ste! – kažu nam naša djeca kada vide gluposti koje radimo – govori Vladimir Ivanišević o svakodnevnim situacijama iz njihova života. Reći će, pomalo zbunjeno, da su i prije bili neozbiljni, ali nije našao razlog da odustanu od toga, uozbilje se. Desetljećima su već zajedno, ali i dalje izvide nazad čudne stvari, po kriterijima odraslih osoba. Ustvari su i dalje slobodni. Jednom prilikom joj je

Vladimir kaže da tajna nije samo u dugovječnosti veze nego u činjenici da su se zbog bolesti zbližili, sad sve rade zajedno

donio pet paketića “Hello, Kitty” ružičaste boje. Bio je mjesec obilježavanja borbe protiv raka pa mu se to učinilo zgodnim. Naravno da ona ne zna što napraviti s time, niti on zna što bi ona mogla s “Hello, Kitty”. Naravno da je to prilično djetinjasto. Pa? Kakve to ima veze i s čime? Njih veseli, jako ih zabavlja. On joj pokazuje da misli na nju, ona da joj to znači. Nedavno je pokazao supruzi etui za naočale, roza i zeleni. Rekao je da je roza kupio za zajedničku prijateljicu, kazala mu je da bi za nju etui morao biti druge boje, zelene. Ali, posljednji komad u dućanu je bio rezerviran, nije ga mogla dobiti. Nije znala da ga je on već kupio, za nju.

ZDRAVO ZA GOTOVO – Sada drukčije doživljavamo vrijeme. Isto je, sve se isto događa, ali je drukčije. Sada postoji ta pozadina, neka misao koja stalno podsjeća, govori da ništa nije zdravo za gotovo. Važno je da smo zajedno –

kazuje i opisuje kako pritom misli na one situacije kada ona čita ili rješava križaljku, a on je tu negdje pored nje. To mu je dovoljno, jedino želi da je ona blizu, da je može vidjeti kad okrene glavu prema njoj, potraži je pogledom.

- Ne razumijem kako se ljudima dogodi da si dosade, da ne mogu biti zajedno, da si nemaju što reći. Nama nitko ne treba. Zbrisemo, osamimo se u Samoboru – govori opisujući kako u Samoboru imaju nešto što “nije ni vikendica ni kuća, više je samo terasa”, ali njima je to dovoljno.

To im je sve što žele, tako izgledaju njihovi bjegovi.

- Hrabra je kao Lassie! – kaže o Senki. Ne spominje strah, kao da ga nisu imali, ili pokazivali jedno pred drugim. Možda nisu ni imali vremena jer se termin za operaciju pojavio vrlo brzo nakon dijagnoze. Bili su zauzeti čitanjem svega što su mogli pronaći, kompjutor

se nije gasio, a oni su tražili nešto, htjeli su znati sve. Nadali su se drugačijem ishodu, ali na kraju, nisu uspjeli izbjeći zračenje i operaciju.

Do operacije je prošlo malo vremena. Nedugo nakon dijagnoze, jedno jutro su zvali iz bolnice i javili im da imaju termin. Susret nakon operacije nije bio osobit, na tijelu je plastična cjevčica, dren, u drugim krevetima drugi ljudi.

- Bolnički susret, nema tu ničega. Možeš si samo stisnuti ruku i to je sve – opisuje Vladimir.

Prvo zračenje je izgledalo grozno. - Ljubičastom bojom su označili dio tijela koji će zračiti. Kao da su je markirali – sjeća se Vladimir. Nakon zračenja su otišli na dobar sladoled i kavu, u slastičarnicu nedaleko od bolnice. Htjeli su uživati u tome. Prvi susret s ožiljkom bio je – očekivan za njega.

- Nije se promijenila. Izgleda mi isto – kaže Vladimir. Oboje su očekivali da će rez i ožiljak biti maleni, ali nije ispalo tako. - Nije izgubila svoju ženstvenost – govori Vladimir prisjećajući se koliko se brinuo kako će ona to podnijeti. - Naravno da nisam otišao. Volimo se – nasmije se. Ako mu i prođu glavom misli o svim trenucima

Nije se promijenila, izgleda mi isto. Kad sam je upoznao imala je dugu kosu, ožiljke nakon operacije ne vidim, kaže

očaja, straha i drame kroz koje su prolazili, svatko za sebe i zajedno, ne pokazuje. Malo je zatvoren tip. Ustvari se iznenadi kako uopće govori toliko mnogo. Kaže da je njegovo ponašanje prirodno, iako je svjestan da ljudi različito reagiraju i da susret s bolešću mnoge uplaši, obeshrabri i navede da učine stvari koje kasnije teško nose na vlastitoj savjesti. On nije izabrao ni lakši, ni teži način. Jednostavno je tamo gdje osjeća da pripada, uz svoju suprugu.

NIJE SAMA Bolest ih je upoznala s novim ljudima, otišli su u udrugu Sve za nju. - Uh, ne bi vjerovali kako se žene koje se suočavaju s opasnom bolešću zabavljaju – spomene i glumeći iznenađenje kaže da to zna izgledati kao da se našlo društvu koje je usred puberteta. Ponekad sudjeluje u njihovim aktivnostima, zna da one postoje kako bi pomogle ženama koje su u sličnoj situaciji u kojoj je bila i njegova žena. Možda su joj pomogle savjetom, iskustvom kako da zaštiti njihov odnos. Cijeni to što brinu o ženama, nude im psihološku pomoć, ali i razne druge kojima ih drže da se ne osjete samima i napuštenima, organiziraju im razne radionice, posebne zato što su ponudene ženama kojima treba djelić pažnje više. Opisuje koliko neke, naizgled obične stvari, mogu koristiti. Spomene pritom Nismo same, udrugu koja pomaže ženama da nakon kemoterapije sjednu u auto i odvezu se kući.

- Teško im je ići javnim prijevozom, a to nitko ne bi razumio. Nitko ne vidi što nose u sebi – kaže s razumijevanjem. Tu negdje, u takvim se rečenicama nazire i kako je zadovoljan, sretan što je uz onu curu koju je osvajao kada je nosila dugu kosu. ■